

Hồi 5

Từ Tâm Doanh Đắc Thiên Kim Lệnh
Tình Vỡng Khô Khô Lệ Thủy Can

Nửa tháng sau, trinh sát Cái Bang báo về rằng toàn bộ các cơ sở kinh doanh của Bạch Mi Hội đều đã đổi chủ. Chúng tát vào bí mật nhưng vẫn tiếp tục hành vi giết người cướp của, chuyển địa bàn về Hà Bắc, Sơn Đông, Sơn Tây.

Võ Hối liền cải trang, âm thầm xuất trại, lên đường tìm kiếm Du Thanh Vân. Tam Thủ Miêu và Lãnh Tâm Dao cũng dịch dung thành hai vệ sĩ theo hầu.

Trong lốt một chàng công tử dung mạo kiêu ngạo, mắt sắc như dao, môi điểm nụ cười khinh mạn, chẳng ai có thể nhận ra Vô Hối.

Ba người cưỡi ngựa lướt về hướng Bắc. Mục tiêu của họ là ngọn núi Lang Sơn, cách Yên Kinh ba trăm dặm về phía tây bắc. Đây là nơi Thủy Hỏa Song Ma tu luyện. Họ là kinh địch của Tam Tuyệt Thiên Tôn, đã từng bị Hách Âu Kỳ đả thương. Chính vì vậy họ ra lệnh cho Du Thanh Vân dùng độc châm ám toán Thiên Tôn.

Thanh Bàn Long Dao quán quanh bụng nằm sau dải thắt lưng to bản. Nhưng chàng sẽ ít khi dùng đến vì với pho Thiên La Chưởng và Huyết Ảnh Đại Bát Trảo Thức, Vô Hối đủ sức tung hoành bốn cõi.

Trên đường đi, Tam Thủ Miêu Côn Linh cầm trúc phù mà Hồ Lô Cái đã tặng Vô Hối để hỏi thăm đệ tử Cái Bang ở từng địa phương về tung tích Bạch Mi Hội.

Mười bốn ngày sau, bọn Vô Hối vượt Hoàng Hà, vào thành Hàm Đan. Trời đã gần nọ nên ba người ghé tửu lâu dùng bữa.

Nắng hạ oi nồng, tiết trời nóng bức, họ kéo nhau lên lầu trên để đón ngọn gió Nam. Dường như có khác hơn.

Vô Hối ăn xong, uống vài chung rượu Phần, đắm chiêu nhìn dòng nước Hoàng Hà vàng đục đang hùng dũng tuôn về Đông. Bỗng tiếng tì bà réo rắt, một thiếu nữ tuổi đôi mươi, áo vải thô xanh xấu xí, tóc xõa ngang lưng ôm đàn bước lên. Theo sau nàng là một nữ nhân trạc tứ tuần lam lũ. Đôi mắt bà nhắm kín, tay bám vai thiếu nữ. Dung mạo bà ta có nhiều nét giống Tiểu Lan khiến Vô Hối nhớ mẩu thân vô vàn.

Quãng đời cơ cực của Tần nương hiện ra trong ký ức. Chàng cố ngăn dòng lệ thương tâm, uống cạn chung rượu trong tay.

Vì mãi suy nghĩ về từ mẫu nên chàng không chú ý đến nữ lang ôm đàn. Dù không son phấn nhưng nàng đẹp một cách kỳ lạ, ánh mắt ai oán, sâu muện càng làm lời ca thêm thê thiết.

Nàng đi qua năm, sáu nơi rồi mới đến bàn Vô Hối. Trong chiếc tô bằng sắt móp méo trên tay phụ nhân chỉ có vài phân bạc nhỏ.

Thiếu nữ đứng cạnh bàn chàng, gảy đàn hát rằng:

“Muôn dặm sông Giao nước ngược chiều

Nguyện làm chim cát lượn vòng theo

Chàng bên Cương biếc, lồng mây khói.

Thiếp bóng lầu son, lối cỏ rêu”.

Vô Hối nhận ra đây là một đoạn trong bài thơ “đảo y thiên” của Lý Bạch. Bốn câu thơ này như chạm vào nỗi đau thâm kín trong lòng phụ nhân, giọt châu lại trào ra khoeo mắt bà.

Thiếu nữ nhìn chàng công tử có nét mặt ngạo mạn, lạnh lùng này với vẻ thất vọng. Nàng không tin rằng sẽ nhận được của bố thí.

Vô Hối thở dài nói nhỏ với Côn Linh:

- Người hãy tặng cho nàng ngàn lượng bạc.

Cả phụ nhân lẫn cô gái đều nghe rõ nhưng không tin vào tai mình. Đến khi Côn Linh đặt tấm ngân phiếu vào chiếc chén sắt, họ mới biết đó là sự thực.

Nữ lang nhìn chàng với ánh mắt kỳ lạ, nàng nói với nữ nhân mù:

- Đại nương. Đúng là chàng công tử này đã cho chúng ta ngàn lượng bạc, phải làm sao bây giờ ?

Nữ nhân mù hỏi lại:

- Tướng mạo người ấy thế nào ?

Cô gái trả lời:

- Có lẽ chàng ta hóa trang nên không biết được mặt thật nhưng cốt cách thuộc hàng thượng phẩm, ánh mắt tuy lạnh lẽo nhưng không dấu được lòng nhân hậu.

Vô Hối biến sắc, không ngờ nữ lang lại khám phá ra thủ thuật của Bạch Tú Hồng. Chàng cố trấn tĩnh, chờ xem sự việc.

Nữ nhân mù mỉm cười:

- Thế thì Uy nhi hãy tặng bảo vật cho chàng.

Uy nghi rút trong túi vải đeo bên hông ra một thẻ bài bằng đồng đen nhánh, lớn bằng bàn tay, đặt lên bàn, then thùng nói nhỏ chỉ đủ mình chàng nghe:

- Nếu công tử muốn tạo phúc cho thiên hạ thì hãy cầm tấm đồng bài này đến núi Xích Thành đúng ngày rằm tháng sáu. Thiếp sẽ đợi chàng ngay chân núi.

Dứt lời, nàng cùng nữ nhân mù lướt qua khung cửa sổ cạnh bàn như hai cánh bướm, chỉ lát sau đã mất dạng trong khu rừng cạnh bờ sông.

Sự kiện này khiến Vô Hối và bọn thực khách rất kinh ngạc. Chàng cầm đồng bài lên quan sát, thấy một mặt có bốn chữ “Chí Tôn lệnh bài”. Mặt kia chạm trở rất tinh xảo một con rồng bay lượn trong mây.

Vô Hối lẩm bẩm:

- Chí tôn lệnh bài !

Không khí trong tửu lâu lúc này im lặng như tờ nên mọi người đều nghe rõ. Một bóng người lướt đến chụp chiếc đồng bài trong tay Vô Hối. Nhưng Lãnh Tâm Dao đã kịp vung đao cản lại. Chiêu đao rất thần tốc nên đối phương đành dừng lại, đứng cách bàn Vô Hối nửa trượng.

Đó là một lão nhân mặt xanh mét, râu ba chòm chớm bạc, tóc hoa râm, tia mắt lão sắc lạnh, đầy tà khí.

Nhìn thấy cây Thanh Ma Thủ bằng thép luyện đất ngang lưng. Côn Linh thảng thốt kêu lên:

- Kỳ Liêu Nhân Ma Lam Thúc Biệt !

Lão đắc ý bật cười ghê rợn:

- Không ngờ vừa vào Trung Thổ đã được gọi tên. Lão phu tha chết cho bọn người nhưng phải dâng nạp đồng bài.

Ác danh của lão lầy lừng thiên hạ, còn hơn cả Nam Hoang Xà Ông, võ công cũng vậy. Hai mươi năm nay lão ẩn cư tu luyện tà công, nay đã xuất quan nên trở lại giang hồ. Tính lão cực kỳ tàn ác, giết người không gớm máu, ai chạm đến lão không những táng mạng mà còn liên lụy đến thê tử.

Mấy chục hào khách giang hồ nghe đến danh lão cơ hồ không dám thở. Lãnh Tâm Dao gằn giọng đáp:

- Loài chó già như ngươi không chịu yên thân ở đất Cam, dám buông lời cuồng ngạo, thật đáng chết !

Bàng Quý Dân nói xong vung đao chém liền. Trong bảy vị đường chủ Dao môn, võ công họ Bàng lợi hại hơn cả. Tính gã cô tịch, tàn nhẫn nên đao pháp rất bá đạo.

Chiêu đao như bão táp cuốn đến Nhân Ma. Lão ma cười nhạt đưa Thanh Ma Thủ đón chiêu. Hai vũ khí chạm nhau gay gắt. Lãnh Tâm Đao nghe hổ khẩu chấn động, tự biết công lực không bằng. Gã là người cương nghị, kiêu dũng nên vẫn lặn xả vào. Trước lối đánh liều lĩnh của họ Bàng, nhất thời Nhân Ma không làm gì được.

Nhưng đến chiêu thứ sáu mươi, lão động sát cơ, đỡ tuyệt chiêu phản kích. Năm ngón tay sắc bén của cây Thanh Ma Thủ phá tan luồng đao quang, lướt vào ngực Quý Dân.

Tam Thủ Miêu Côn Linh cả kinh, phóng sáu mũi Vấn Tâm Đinh vào lưng Nhân Ma giải vây cho Ngũ ca. Lão ma nghe tiếng gió biết mình bị ám toán, đành ngừng chiêu, tránh sang một bên.

Lãnh Tâm Đao thừa cơ ôm đao ập đến. Kẻ trước người sau khiến Nhân Ma lúng túng. Lão đá tung bàn ghế, lách sang một bên, mắt đỏ ngầu, trường bào phồng lên chứa đầy chân khí. Côn Linh ném thử ba mũi Vấn Tâm Đinh, đụng phải lớp vải rớt xuống đất.

Lãnh Tâm Đao không hề sợ hãi, vung đao chém liên. Đến chiêu thứ tám, đao của gã xuyên qua màn lưới Thanh Ma Thủ đâm vào bụng họ Lam. Nhưng thanh đao bị luồng chân khí hút chặt không sao rút ra được. Nhân Ma Lam Thúc Biệt nhếch mép cười hiểm ác, giáng ma thủ vào đầu đối phương.

Nhưng ngay lúc ấy, một luồng chỉ phong vô hình vô ảnh đã phá vỡ nhãn cầu bên trái. Lão rú lên đau đớn, ôm mặt phi thân xuống lầu. Khoảng cách khá xa nên chỉ kinh không xuyên thủng được đầu lão, chỉ hủy đi một mắt.

Lãnh Tâm Đao biết Vô Hối đã cứu mạng mình, gã nhìn chàng gật đầu, tỏ vẻ biết ơn. Gã và Vô Hối rất hợp nhau vì cùng ít nói và mặt lạnh như sương.

Đám hào kiệt giang hồ nhìn bọn Vô Hối với vẻ ngưỡng mộ. Họ dựng lại bàn ghế, gọi tiểu nhị dọn thức ăn mới, tiếp tục ăn uống, say mê đàm luận về cuộc chiến lúc nãy.

Một lão nhân cao gầy, râu tóc bạc trắng bước đến vòng tay sang sảng nói:

- Lão phu là Hà Bắc Đại Hào Mộc Quyền xin hết lòng bái phục chư vị đã đã thương được lão đại ác Ma. Nhưng xin lưu ý chư vị rằng Chí Tôn lệnh bài là vật chí bảo võ lâm, gợi nên sự thèm khát của mọi người. Xin hãy bảo trọng !

Vô Hối thấy lão đã gần bát tuần, dung mạo đoan chính phúc hậu. Chàng hòa nhã nói:

- Văn bối là Điền Tử Siêu, kiến văn kém cõi, mong tiền bối an tọa rồi chỉ giáo cho.

Mộc Quyền hoan hỉ ngồi xuống, tiểu nhị lập tức đem thêm chén đến. Chúng thấy chàng dám cho cô gái hát rong một ngàn lượng bạc, chắc sẽ không để lâu bị thua thiệt vì trận đấu vừa qua. Lão chưởng quầy đích thân đem đến vò rượu quý, giả vờ nói:

- Bồn điếm xin tặng công tử vò rượu ba mươi năm này.

Côn Linh hiểu ý bảo:

- Lão cứ tính toán thiệt hại, lát nữa bọn ta sẽ bồi thường cho.

Chưởng quầy mừng rỡ khom lưng đa tạ. Mộc lão uống cạn chung rượu, khề khà kể:

- Sáu mươi năm trước, giang hồ xuất hiện một bậc kỳ nhân tuyệt thế, võ công vô địch thiên hạ. Tà ma trong võ lâm đều khiếp vía, trốn biệt vào chốn thâm sơn cùng cốc. Anh hùng thiên hạ tôn ông ta làm Chí Tôn Võ Thánh. Chí Tôn lệnh bài xuất hiện ở đâu là mọi người đều cúi đầu tuân phục. Nhưng kẻ tài hoa thường bạc mệnh, đến tuổi ngũ tuần, Chí Tôn Võ Thánh Sở Vân qua đời. Sở phu nhân đau buồn sinh ra yếu thế, đem con cái đi ẩn cư mất biệt. Nhưng trong võ lâm lại truyền tụng rằng ai có được lệnh bài sẽ học được tuyệt nghệ của Chí Tôn. Là người võ lâm, ai chẳng muốn mình là vô địch, vì vậy, lệnh bài này xuất hiện sẽ gây nhiều sóng gió.

Vô Hối tủm tỉm cười:

- Văn bối đã có hai tay cao thủ này hộ vệ, còn sợ gì ai nữa ?

Mộc Quyền muốn cảnh giác thêm vài câu nhưng không tiện. Lão chỉ nói:

- Tệ xá của lão phu ở phía Nam thành Yên kinh. Nếu có dịp mời công tử và nhị vị anh hùng giá lâm. Giờ xin cáo biệt !

Hà Bắc Đại Hào đi khỏi thì Vô Hối cũng bảo Côn Linh thanh toán tiền bạc rồi lên đường.

Đúng ra ba người có thể thay dung mạo khác để tránh đụng độ nhưng Vô Hối lại muốn dụ cho Du Thanh Vân xuất hiện chiếm đoạt lệnh bài nên vẫn giữ nguyên gương mặt hiện có.

Tin đồn Điền Tử Siêu được tặng Chí Tôn lệnh bài chẳng mấy chốc đã làm chấn động giang hồ. Trước hết là giới Hắc đạo ở bốn phủ Hà Nam, Hà Bắc, Sơn Đông, Sơn Tây. Ba phái Không Động, Võ Đang, Thiếu Lâm cũng cử cao thủ truy tung Điền Tử Siêu. Không phải để cướp đoạt mà chủ yếu là ngăn không cho lệnh bài lọt vào tay ma quỷ.

Nhưng không phải tay đại đao, ma đầu nào cũng dám chặn đường bọn họ Điền vì cái gương thảm bại của Kỳ Liêu Nhân Ma còn sờ sờ đó.

Sáng ngày thứ ba, Vô Hối đến Thạch Gia Trang thì số người bám theo đã lên đến hơn trăm. Chàng vẫn thản nhiên không hề tỏ vẻ lo lắng. Trên đường đi, chàng giảng giải đao pháp cho Bàn Quý Dân, khiến bản lãnh gã tăng tiến vượt bậc. Phần chàng

cũng không ngớt suy nghĩ về những chiêu đao của pho Lô Phong Đao Pháp mà Du Thanh Vân đã sử dụng. Đao Vương suốt đời chỉ luyện có một môn công phu nên so ra thì đao pháp của ông còn lợi hại hơn Tam Tuyệt Thiên Tôn.

Chính bản phân Hách Âu Kỳ cũng biết vậy nên mấy chục năm nay, ông không dùng đến pho Thanh Quang La Vông đao pháp.

Thạch Gia Trang là tên gọi của một đại trấn nằm trên đường trục chính đến Yên kinh. Có lẽ trước đây một người họ Thạch nào đó đã đến định cư đầu tiên, khi vùng đất trở nên sầm uất, phồn thịnh, người ta mới lấy tên Thạch Gia Trang đặt cho trấn.

Thạch Gia Trang là thủ phủ của Hà Bắc, dân cư đông đúc. Ngoài nghề dệt vải, tơ lụa, do vị trí thuận lợi nên các ngành kinh doanh khác cũng rất phát đạt. Địa phương này không có những di tích, thắng cảnh nổi tiếng nhưng nhà cửa trong trấn nguy nga, tráng lệ. Nhất là các tửu quán, lữ điểm, thanh lâu.

Vô Hối không vào sâu trong trấn mà chọn một tửu lâu rộng rãi nằm ngang cửa Nam thành. Các đoàn thương nhân đi lên hướng Bắc thường ghé vào đây. Bãi cỏ rộng rãi, râm mát quanh quán là nơi nghỉ ngơi lý tưởng cho lừa ngựa.

Cái chiêu bài Hà Bắc Đại tửu điểm nghe không xuôi tai, nhưng lại nói lên được đầy đủ nội dung kinh doanh của nơi này. Ngoài quán rượu còn có phòng cho lữ khách qua đêm. Thói thường, ở đâu có bán cơm thì có rượu và ngược lại.

Bọn Vô Hối vào nhận phòng, tắm gội xong liền xuống dùng bữa. Chàng vừa ăn vừa đợi đám âm hồn xuất hiện. Chàng biết chúng không thể chờ lâu hơn nữa.

Vô Hối cũng nhận ra hai trăm thực khách đang ngồi quanh chàng có không dưới nửa số người dòm ngó Chí Tôn lệnh bài. Họ chỉ thèm khát thế thôi chứ không dám ra tay cướp đoạt. Họ chờ những tay đại ma đầu ra mặt, lòng chỉ mong đục nước béo cò. may ra Hoàng thiên phù hộ cho lệnh bài quý giá kia tình cờ lọt vào tay hoặc chí ít cũng được xem những trận long tranh hổ đấu.

Quả nhiên Vô Hối vừa ăn xong ba chén cơm thì có chuyện. Một lão hòa thượng to béo, người nung núc những mỡ, miệng luôn cười toe toét được thủ hạ hộ tống đến. Phải gọi là khiêng mới đúng.

Lão ngồi dựa vào đống gối mềm trên một chiếc kiệu không mui. Chiếc kiệu này lớn gấp bốn lần kiệu thường vì cạnh lão còn có hai nữ nhân váy ngắn tới đùi. Đôi bàn tay to tựa nải chuối của lão thân nhiên sờ soạng nữ phong hai cô gái, y như chung quanh chẳng có một ai. Phu khiêng kiệu là tám đại hán lực lưỡng. Dù mặc y phục tục gia nhưng đầu lão nhăn nhúm, trông rất hoạt kê.

Thực khách kinh hãi dồn cả về phía trong cùng hoặc nhảy ra ngoài cửa sổ. Họ biết lão hòa thượng quái gở này là ai và Vô Hối cũng vậy.

Chàng đã được nghe Thiên Tôn và Đổ Thần nhắc đến Sắc Phật Mục Hành Tôn núi Cửu Hoa, cách Thạch Gia Trang bốn chục dặm về phía Đông.

Thực khách đứng lên hết, chỉ còn bọn Vô Hối đang ngồi. Bọn đại hán đầu trọc đặt kiệu xuống trước cửa quán, Sắc Phật đã nhận ra ngay mục tiêu của mình.

Lão cười rung rinh bụng mỡ:

- Chắc ba người là bọn Điền Tử Siêu phải không ? Hãy đem dâng nạp Chí Tôn lệnh bài nếu không muốn chết.

Dung mạo lão rất tươi vui mà lời nói cực kỳ bá đạo. Nhưng Vô Hối chưa kịp đáp thì ngoài kia đã có tiếng nữ nhân cao vút:

- Người là cái thá gì mà muốn độc chiếm lệnh bài ?

Một chiếc kiệu phủ sa xanh lướt vào. Ngoài bốn nô tỳ khiêng kiệu, theo sau còn có sáu thiếu nữ Bạch y nữa. Chiếc kiệu dừng ở mé tả tửu quán, người trong kiệu bước ra.

Sắc Phật biến sắc nhưng đôi mắt dâm đảng không rời nổi thân hình khêu gợi của nữ nhân. Lão cười hề hề:

- Không ngờ lại được hạnh ngộ Sơn Đông Mị Nương ở chốn này. Xem ra nàng ngày càng quyến rũ.

Vô Hối không ngờ người đàn bà này đã tam tuần mà dung mạo trẻ trung như đôi chín, kiều diễm phi thường. Dưới bộ cung trang bằng sa mỏng màu hồng nhạt, toàn bộ da thịt bốc lửa ẩn hiện, làm điên đảo hồn người. Nàng chậm rãi bước vào quán. Đôi bông đảo rung rinh theo từng nhịp chân. Đôi mắt mê hồn cộng với giọng nói ngọt ngào:

- Nếu công tử chịu trao lệnh bài cho thiếp, Hứa Xương Hoàn này nguyện sẽ hầu hạ chàng suốt đời, cùng luyện thần công của Võ Thánh, trở thành một đóa thần tiên quyến thuộc, hạnh phúc nhất thế gian.

Sắc Phật vẫn ngồi im trên kiệu, cười hì hì nói:

- Tiểu tử đừng tưởng bở. Chỉ ba hôm sau, ngươi sẽ thành bộ xương khô vì công phu Hấp Dương Đại Pháp của Mị Nương.

Nàng biến sắc biệch bạch:

- Công tử đừng nghe lão, thiếp thề có Hoàng thiên chứng giám, quyết không hại chàng đâu.

Vô Hối giả như mê đắm vì nhan sắc Mị Nương. Chàng thò tay vào áo, lấy lệnh bài ra đưa.

Sắc Phật kinh hoàng tung người lướt vào, vung chưởng đánh vào lưng Hứa Xương Hoàn. Lão to béo gập ba người thường mà thân pháp nhanh nhẹn không ngờ.

Sơn Đông Mị Nương thấy Sắc Phật hạ độc thủ, nàng cảm giận phi thân tránh chiêu rồi rút cây giáo đen nhánh đang dắt bên hông ra phản kích. Thân pháp của nàng rất ảo diệu, nhắm vào những tử huyệt trên người Sắc Phật. Lão ác tăng nổi tiếng thiên hạ là tay độc nhất cao thủ về ngành công. Da thịt lão bền như da voi, không sợ đao thương hay chưởng lực. Nhưng lão lại e ngại mấu thép ngăn chừng nửa gang ở đầu ngọn thiết tiên. Nó là một đoạn còn sót lại của thanh bảo kiếm Mạc Tà đã được tẩm độc xanh lè. Đã có mấy chục cao thủ võ lâm bỏ mạng vì độc tiên.

Ngược lại, công phu quyền cước của Sắc Phật rất cao cường. Cuồng phong ào ạt như bão tố, vây chặt lấy địch thủ. Mị Nương cũng biết chỉ cần trúng một quyền cũng đủ trọng thương nên nàng rất cẩn trọng.

Đã hơn trăm chiêu mà hai bên vẫn bất phân thắng bại. Bàn ghế trong quán bị quyền phong đánh bay dạt ra, hư hại rất nhiều. Bọn Vô Hốt cũng đã đứng lên, dựa vách quan chiến.

Đám thực khách theo dõi trận chiến thì ít nhưng ngắm nghía những đường cong của Mị Nương là chủ yếu. Khi nàng chuyển động, da thịt run rẩy khêu gợi vô cùng. Vô Hối cũng thầm khen Sơn Đông Mị Nương là vưu vật số một của thế gian.

Bản lĩnh của Sắc Phật thực ra cao cường hơn Mị Nương một bậc, nhưng lão bị mê hoặc bởi vẻ đẹp nóng bỏng của nàng nên không nỡ hạ độc tử.

Đến chiêu thứ hai trăm, lão mỉm cười âm thầm, tả thủ bỗng dài ra một gang chụp vào ngực mĩ nhân. Hứa Xương Hoàn kinh hãi lùi nhanh. Nàng thoát chết nhưng thân trên của chiếc áo sa mỏng rách toang, để lộ đôi gò bồng đảo no tròn và vùng da thịt trắng phau.

Mị Nương chẳng hề hổ thẹn, nàng giật tung những mảnh vải rách còn vướng lại, bán thân lỏa lồ xông gđến. Đôi mắt nàng không có sát khí mà lại đầy vẻ khiêu khích mời gọi. Đám nam nhân quan chiến nuốt nước miếng ừng ực. Đôi bàn chân bất giác bước lên gần đấu trường hơn. Lãnh Tâm Đao cau mày nhìn sang chỗ khác.

Sắc Phật là kẻ háo sắc thành danh, dù biết hoa hồng có gai độc nhưng vẫn không kìm được lòng ham muốn sôi sục. Quyền pháp mất dần uy lực.

Sơn Đông Mị Nương bỗng xuất kỳ chiêu ập đến, nàng ưỡn ngực như muốn dâng hiến cho địch thủ. Thân trước nàng hoàn toàn trống trải nhưng Sắc Phật lại không nỡ xuống tay. Lão chỉ chần chờ có một giây đã bị Mị Nương hạ độc thủ. Mấu sắt độc hại từ đầu thiết tiên bắn vào mặt lão.

Sắc Phật kinh hãi ngã ngửa ra tránh được cái chết. Lão to như con trâu nước mà công phu thiết bản kiêu lợi hại không ngờ. Đôi chân lão đảo nhanh, lùi lại. Nhưng từ đầu tiên, một luồng khí trắng đục phun ra bao trùm đối thủ.

Sắc Phật hít phải độc phẩn, không dám nán lại, phi thân ra cửa chạy mất. Tám gã đệ tử và hai cô gái váy ngắn cũng bỏ kiệu chạy theo. Ra đến vệ đường, lão gầm lên:

- Sơn Đông Mị Nương ! Bỏ phật gia thể sẽ phá nát ổ điểm của người.

Do bọn Vô Hối đứng ngay hướng phun của độc phẩn nên trong lúc bất ngờ không sao tránh được. Lãnh Tâm Dao và Côn Linh nghe cơ thể bả hoải, bụng đau như cắt, khụy xuống lăn lộn. Vô Hối cũng ôm bụng gục xuống, ngồi dựa vách rên rỉ, mắt nhắm nghiền.

Hứa Xương Hoàn đắc ý, bước đến cúi xuống thò tay vào thắt lưng chàng tìm lệnh bài. Mùi hương xộc vào mũi Vô Hối. Chàng mở mắt điểm nhanh vào ba huyết đạo trên sườn Mị Nương.

Nàng nhũn người ngã lăn ra mặt đất, đôi mắt trợn tròn đầy vẻ kinh ngạc, tức tối nói:

- Té ra công tử không hề trúng độc. Thiếp đã mắc lừa rồi !

Vô Hối cười nhạt:

- Nếu nàng chịu giải độc cho hai thuộc hạ của ta thì sẽ được toàn mạng.

Mị Nương vẫn phản nhiên đáp:

- Ra thế. Thiếp đã để quên ở nhà rồi. Công tử hãy đưa thiếp về Tế Nam lấy thuốc. Vô Hối không hề khách sáo, lục soát lưng quần của nàng, quả nhiên không có gì cả.

Mắt chàng lóe sát cơ, gằn giọng bảo:

- Ta sẽ rạch nát mặt nàng ra xem có còn giấu được nữa không.

Chàng rút thanh loan đao của Côn Linh, kê vào má nàng. Là nữ nhân ai chẳng sợ dung nhan bị tàn phá. Mị Nương thất sắc nói:

- Công tử quả là kẻ nhẫn tâm. Trong búi tóc của thiếp có hai viên linh đan. Nhưng chỉ là giải được tạm thời, ngăn cho chất độc không phát tác ngay. Muốn điều trị tận gốc thì phải về gia trang của thế cách đây mười dặm.

Vô Hối nhanh tay tháo búi tóc Mị Nương, lấy ra một lọ ngọc nhỏ bằng hột nhãn. Trong ấy có hai viên thuốc màu xanh bé xíu.

Lãnh Tâm Dao và Tam Thủ Miêu uống xong, không còn đau đớn nữa và tỉnh lại đôi chút. Chàng không dám buông tha Mị Nương nên đành lấy áo choàng phủ lên người nàng rồi bồng trên tay. Chàng bảo bọn tỳ nữ:

- Các người dùng kiệu khiêng hai người này theo ta về chỗ ở của Mị Nương.

Bọn chúng thấy chủ nhân đang trong tay chàng nên líu ríu quân lệnh. Vô Hối bỗng nàng trên tay, lướt theo bọn tỳ nữ.

Mị Nương nằm ngửa mặt, phát hiện dưới cằm chàng có vết ấn của lớp mặt nạ hóa trang. Nàng cười khúc khích:

- Té ra công tử mang mặt nạ. Lát nữa chàng phải cho thiếp chiêm ngưỡng dung mạo thực mới được.

Chỉ nửa canh giờ sau đã đến nơi. Đó là một tòa biệt viện nằm dưới chân ngọn đồi cao ba chục trượng. Cứ địa của nàng ở tận Sơn Đông nên có lẽ đây chỉ là nơi cư trú tạm thời.

Mấy chục nô tỳ ùa ra cổng. Người lớn tuổi nhất hỏi:

- Chủ nhân bị sao vậy ?

Mị Nương cười đáp:

- Ta bị Sắc Phạt đả thương nên mới nhờ công tử đây đưa về trang. Các người mau sửa soạn yến tiệc đãi khách.

Mị Nương chỉ đường cho chàng đưa nàng vào tận khuê phòng. Vô Hối đặt nàng xuống giường, lạnh lùng hỏi:

- Thuốc giải ở đâu ?

Mị Nương cười bảo:

- Công tử phải cho thiếp xem mặt trước đã.

Vô Hối thở dài, lột mặt nạ ra.

Dung mạo thật của chàng anh tuấn hơn mặt giả lúc nãy rất nhiều. Vẻ anh hùng hiên ngang khiến Mị Nương xao xuyến.

Nàng mỉm cười bí ẩn nói:

- Đầu giường có một ngăn cửa màu xanh, chàng mở ra sẽ thấy.

Vô Hối làm theo, thấy hơi nặng nề. Trong ngăn quả có một lọ ngọc, chàng lấy ra và giật mình vì những tiếng ì ầm chung quanh phòng. Mị Nương cười khanh khách nói:

- Thiếp đã theo đúng lời giao ước, trao thuốc giải cho chàng nhưng phòng này đã bị phong tỏa bởi những tấm vách bằng thép luyện. Chàng không thể nào thoát ra đâu. Hơn nữa, nút mở lại ở bên ngoài, dù chàng có giết thiếp thì cũng vô ích.

Vô Hối cảm hận hỏi nàng:

- Vậy là nàng vẫn muốn đoạt Chí Tôn lệnh bài ư ?

Nào ngờ Mị Nương lắc đầu:

- Không đâu. Thiếp chỉ xin công tử ở lại với thiếp ba ngày. Là phận nữ nhi, thiếp chẳng màng đến việc trở thành thiên hạ đệ nhất nhân.

Vô Hối thầm nghĩ mình có Thái Âm thần công, không sợ mất nguyên dương nên đồng ý !

- Được ! Ta chấp thuận nhưng nếu nàng giở trò ma quỷ thì đừng trách ta tàn nhẫn. Nói xong chàng búng một đạo Vô Hình Chỉ vào bức vách vôi. Chỉ phong khoan thủng một lỗ sâu hai lóng tay.

Mị Nương tròn mắt ngưỡng mộ:

- Té ra chàng là Công Tôn Vô Hối, Môn chủ Đao môn.

Nàng càng thêm say đắm bậc hào kiệt tài mạo song toàn, nũng nịu:

- Công tử không giải huyết để thiếp mở cửa cứu người sao ?

Vô Hối điếm nhanh trả lại cử động cho nàng nhưng vẫn chú ý đề phòng. Mị Nương mở tủ lấy áo mặc vào rồi bước ra. Vô Hối theo sát không rời.

Lãnh Tâm Đao và Tam Thủ Miêu đang ngồi dựa trên tràng kỷ, thần sắc mệt mỏi, thiếu não. Bàn Quý Dân gắng gượng nói:

- Môn chủ đừng vì bọn thuộc hạ mà để mất Chí Tôn lệnh bài vào tay ma quỷ ?

Vô Hối trấn an gã:

- Người yên tâm ! Hứa cô nương đã từ bỏ ý định đó, chỉ muốn mời ta làm khách ba ngày.

Bàn Quý Dân và Côn Linh hiểu ngay rằng chàng lại vướng vào lưới tình. Họ yên tâm uống hai viên giải dược rồi hành công.

Hứa Xương Hoàn giục chàng vào tắm gội. Vô Hối sợ nàng ở ngoài tác quái nên thản nhiên theo vào phòng tắm.

Chàng kinh ngạc trước lối bài trí của nơi đây. Nền lót toàn vân thạch hồng, bốn vách là những tấm gương đồng phản chiếu ánh nắng từ những phiến ngói pha lê trên nóc.

Hồ tắm rộng bằng bốn mảnh chiếu, lót đá đại lý trắng tinh. Nước trong hồ tỏa hơi nghi ngút. Mị Nương không chút thẹn thùng, cởi bỏ xiêm y, phô bày trọn vẹn thân hình gợi cảm.

Vô Hối đã từng chiêm ngưỡng nhiều kỳ nữ ở Nhu Hương viện, nhưng chưa từng thấy ai có thân xác tuyệt mỹ như nàng. Độc Mỹ Nhân Lãnh Như Sương dù sao cũng lớn tuổi hơn nên không thể so bằng. Chàng hơi ngạc nhiên khi thấy đôi núm vú Mị Nương nâu hồng, nhỏ xíu như trinh nữ.

Hứa Xương Hoàn yếu điệu đến trâm mình trong hồ nước ấm. Nàng tinh nghịch tạt nước khiến y phục Vô Hối ướt đẫm. Nàng cười khanh khách:

- Công tử sợ thiếp hay sao ?

Vô Hối đành tháo thắt lưng lấy Bàn Long Đao và Chí Tôn lệnh bài để xuống cạnh bờ hồ rồi cởi áo quần, chỉ còn lại chiếc khố vải quấn quanh hạ thể. Thân hình chàng không vạm vỡ nhưng bắp thịt săn chắc nổi lên thành múi rất cân đối.

Nước chỉ hơn ngang thắt lưng, quanh hồ có bệ để ngồi tắm. Lúc ấy nước mới đến ngực. Hứa Xương Hoàn đứng lên đến bên chàng lấy khăn kỳ cọ trước sau như một nô tỳ mần cán. Nàng tinh nghịch lần cởi khố vải, rùng mình trước vẻ kiêu dũng của chàng

Mị Nương say đắm vuốt ve rồi kiễng chân, vòng tay quanh cổ chàng, háo hức hôn vào đôi môi lạnh lẽo. Vẻ đẹp và cách hiến dâng nồng nàn đã quyến rũ được Vô Hối. Chàng động tình, đắm mình vào cuộc mây mưa.

Lúc phá thành, chàng nghe vướng víu y như lần đầu với Uyển Cơ và Lãnh Như Sương. Nhưng trong tâm khảm chàng đã định ninh Mị Nương là dâm phụ, ong bướm chán chường nên không lưu ý.

Hơn nữa, Mị Nương úp mặt vào vai chàng, dấu kín vẻ đau đớn khiến Vô Hối không biết.

Những tấm gương đồng sáng láng chung quanh càng tăng vẻ nồng thắm cho cuộc ái ân. Dòng nước hồ đã xóa đi những dấu vết mà rất lâu sau này Vô Hối mới hiểu rằng nó có thực.

Sau trận mây mưa, Mị Nương dường như khác hẳn. Nàng then thùng đỏ mặt, lặng lẽ chăm sóc cho Vô Hối.

Tối hôm ấy, hai người ngủ chung giường nhưng Mị Nương chỉ ôm chàng mà chìm vào giấc mộng, không hề đòi hỏi.

Vô Hối từng nghe danh nàng là đại cao thủ chốn phòng the, không hề biết chán. Vì vậy, chàng rất ngạc nhiên.

Trưa hôm sau, ăn uống xong, Mị Nương pha trà cùng chàng đàm đạo rất lâu. Vô Hối nhận ra nàng rất thông tuệ tinh minh. Đầu giờ mùi, nàng che miệng ngáp, lên giường ngủ một giấc. Vô Hối công lực thâm hậu, nhãn quang sắc bén, nhận ra nàng ngủ thật tình.

Chàng ngồi trên kỷ trà nhỏ trong khuê phòng nhìn đôi ngực phập phồng dưới làn sa mỏng, lòng nảy sinh những cảm xúc kỳ lạ. Chàng là một nam nhân mạnh mẽ được thể thiếp say đắm, luôn muốn được cận kề. Nay Mị Nương khét tiếng phong lưu lại có thể thản nhiên trước sự quyến rũ của chàng, khiến tự ái Vô Hối bị tổn thương.

Nàng vẫn nhìn chàng với cặp mắt tình tứ, âu yếm, nhưng lại không đòi hỏi xác thân. Vô Hối nghe lòng xao xuyến, chợt cảm thấy thèm muốn được gần gũi Mị Nương. Chàng bước đến đặt mình xuống cạnh nàng. Hứa Xương Hoàn mở mắt mỉm cười ngái ngủ:

- Công tử không ngủ trưa sao ? Thiếp mệt mỏi quá !

Nụ cười của nàng thật ngây thơ, chân thực như một cô bé mười lăm. Hứa Xương Hoàn vòng tay tả ôm lấy ngực chàng rồi ngủ tiếp.

Vô Hối lạnh lùng bảo:

- Nếu nàng không cần ta nữa thì ta xin cáo biệt.

Hứa Xương Hoàn ngòai bật dậy, ngơ ngác hỏi:

- Chưa hết thời hạn ba ngày mà sao công tử đã đòi đi ?

Nàng chợt hiểu ra nguyên cớ, cười khúc khích bảo:

- Công tử giận thiếp không nồng thắm chứ gì ? Chàng là nam nhân sao không biết chủ động. Nhưng thân thiếp yếu đuối, mỏng manh xin chàng nường nhẹ cho.

Nói xong nàng cúi xuống hôn lên mắt, môi Vô Hối, say đắm hiến dâng. Lần này Vô Hối mới cảm nhận được hết hương vị của niềm hoan lạc.

Đôi mắt đẹp mê hồn của nàng đại đi theo nhịp giao hoan, nhưng đôi lúc lại như trách móc sự mãnh liệt của chàng. Khiến Vô Hối điên đầu, chàng không hiểu nổi mình đang ôm ấp một thánh nữ hay dâm nữ.

Ba ngày trôi qua mau nhưng cả Mị Nương và Vô Hối đều không nhắc đến chuyện chia tay. Mãi đến ngày thứ bảy, Vô Hối mới đủ dũng khí dứt áo ra đi. Sáng hôm ấy, rửa mặt xong chàng lạnh lùng bảo:

- Đã đến lúc phải chia tay, cảm tạ nàng đã hậu đãi.

Mị Nương sa lệ:

- Thiếp biết công tử mang nặng đại cừu nên đâu dám giữ chân khách anh hùng, kiếp này chắc không duyên nợ, xin hẹn lai sinh.

Nàng lau nước mắt thu xếp hành lý cho chàng như một hiền phụ tiễn chồng ra quan ải.

Vô Hối học nghệ của Thiên Tôn, học luôn cả tính tà quái của lão, không bị ràng buộc bởi những tiểu tiết trong đạo lý thông thường. Chàng có thể lấy được mỹ nhân làm vợ nhưng không đủ dũng khí để ngỏ lời với một dâm nữ khét tiếng giang hồ. Hơn nữa, thù cha chưa trả được, đa mang chỉ thêm vướng bận.

--- o O o ---